

gymbelse her i Thinget indbragte et Straffelovforflag og samtidig i Landstinget indbragte et Lovforflag om Hærens og Flaadens Ordning, saa formoder jeg, at han den Gang gif ud fra den Forudsætning, at det vilde blive afgjort om trent samtidig, baade hvorledes Hæren skulde være ordnet i sine Enkeltheder, og hvorledes Straffebestemmelserne skulde være for denne Hær; men siden dette Lovforlags første Behandling er der nu indtruffet den nye Omstændighed, at Hærløvsforlaget er blevet negtet Overgang til anden Behandling her i Thinget, og vi staa altsaa nu saaledes, at vi ingenlunde vide, hvorledes den Hærorrdning og hvorledes den Flaadeordning vil blive, som maa være de nødvendige Supplementer ved Siden af Straffeloven. Jeg har imidlertid ikke paa Sagens nuværende Trin villet tillægge denne Betragtning en afgjørende Betydning for min Stilling til Sagen. Havde jeg villet det, saa havde jeg maattet stille mig ganske anderledes end paa den Maade, som fremgaar af Betænkningen, thi saa havde jeg aldeles ikke stillet noget Vædringsforflag, men jeg havde stillet Forflag til en motiveret Dagsorden, som gif ud paa, at man skulde opsætte Behandlingen af Straffelovforlaget til efter, at Hærløvsforlaget var vedtaget. Jeg har imidlertid ikke villet gjøre det, fordi jeg tror, at det er gavnligt, at vi diskutere denne Sag her i Thinget. Det er nemlig egentlig i Nar første Gang, at Folkethinget har været stillet saaledes, at det har kunnet gaa ind paa en nøiagtig og grundig Overveelse af Straffelovforlaget, og Meningerne staa saa stiv imod hinanden, at det er godt, at vi faae Velighed til, at de forskjellige Anskuelser komme frem, for at man kan faae en moden Overveelse nu og tage en moden Bestemmelse, naar engang den sidste Afgjøvelse kommer. Det er af denne Grund, at jeg for mit Vedkommende ikke har villet undlade at stille de Vædringsforflag op, som jeg anser det for rigtig at bringe frem med Hensyn til Sagens Detailler.

Det vil nu vides og erindres, at nuværende Lovforflag, særlig de Kapitler, der i Dieblicket ere under Forhandling, nemlig Kapitel 1 og 2, karakteriserer sig derved, at ikke alene de legemlige, men ogsaa fortlvarige, virksomme Straffe foreslaas affstafte. Igeoverfor et saadant Forflag og ligeoverfor de Dnster, som jeg veed ere tilstede her i Thinget om, at en saadan Tilstand som den, der her foreslaas, maatte kunne blive gennemført, har det maattet være mit naturlige Standpunkt at undersøge og at komme til en bestemt Erkjendelse af, om virkelig alle de Forudsætninger ogsaa ere tilstede, som gjøre det forsvareligt at gaa ind paa at affstafte fortlvarige Straffe, og om altsaa de Betingelser ere tilstede, som kunne gjøre det muligt, at de Herrers Dnster kunne opfyldes. At jeg ikke har været uden Betænkelse, vil jo

være ret naturligt; thi vi se jo, at den høitærede Krigsminister selv, saaledes som han udtaler sig i sine Motiver, ingenlunde har været uden Betænkelse, da han fremsatte sine Forslag. Det er af denne Grund, at han har knyttet sit Forflag til to bestemte, ufravigelige Betingelser, nemlig dels til Indførelse af en Hjelpestraf for extraordinarye Forhold, nemlig Binde- og Bøiestraf, og dels til Indførelsen af Eftertjeneste som en Erstatningsstraf for de fortlvarige Straffe under almindelige Forhold. Med Hensyn til Bindestraf og Bøiestraf falde jo Krigsministerens og de af Mindretallet stillede Forslag sammen, saa i den Henseende er der ikke Grund til at fremdrage noget Særligt. Derimod er der Grund til nærmere at undersøge Verdien af det, som foreslaas af Krigsministeren til at træde istedet for fortlvarige Straffe under almindelige Forhold, nemlig det i § 33 fremsatte Forflag om, at en Mand skal forblive til Tjeneste, efter at han skulde have været hjemsendt, i lige saa mange Dage, som han har siddet i Fængsel til Afsoning af Straf. -- For at komme til en bestemt Erkjendelse om, hvad Betydning der kan tillægges denne Eftertjeneste, maa man begynde med at klare sig, i hvad Hensigt det egentlig maa formodes, at dette Forflag om Eftertjeneste er fremsat. Jeg skal i den Henseende ytre, at efter min Opfattelse betragter jeg det som umuligt, at dette Forflag om Eftertjeneste kan være fremsat af Hensyn til Uddannelsen. Jeg anser det umuligt af den Grund, at, dersom man virkelig troede, at den enkelte Mand's Uddannelse vilde lide saa meget ved de Dage, hvori han er borte fra Tjeneste, saa maatte man tage den Sag konsekvent; jeg vil ikke ligefrem sige, at man ogsaa skulde forlange, at en Mand skulde blive inde til Tjeneste lige saa mange Dage, som han f. Ex. har været syg, thi det kan jo være sket uden Mandens egen Skyld, men naar man vil sige, at udtrykkelig for Uddannelsens Skyld skal Manden ligge inde saa mange Dage, som han har siddet i Fængsel til Udsoning af Straf, saa kan jeg ikke se Andet, end at Uddannelsen ogsaa maa fordrø, at han maa holdes inde saa mange Dage, som han t. Ex. selvforstyldt har siddet i Varetægtsarrest eller har siddet i Fængsel i Mellemfristen for at affone en større Straf. Det er klart, at, dersom en Mand har været dømt til strengt Fængsel paa Land og Brød f. Ex. i 30 Dage, kan han jo muligvis maasse have været 20 til 30 Dage i Varetægtsfængsel, fordi han ikke hurtig har villet gaa til Bøjskandelse; men det er i alle Tilfælde ganske sikkert, at han har havt 25 Dages Arrest som Mellemfrist imellem de 30 Dage paa Land og Brød, og, naar han altsaa selvforstyldt har været 55, ja maasse 75 Dage borte fra Tjenesten, saa maatte man konsekvent, naar man gjorde det for Uddannelsens Skyld, ogsaa fordrø, at han blev lige saa mange Dage inde, som han overhøved